

Pavel zamířil do ložnice aby se převlékl. Cestou nakoukl do dvou dětských pokojů, aby pozdravil kluky a zeptal se jich na to, jaký byl jejich den. Od Lukáše, typického sedmáka, se mu dostalo pouze stručné odpovědi: „Jo, dobrý, šlo to.“ Naopak dvojčata, která spolu chodila do Barviček, předškolní třídy, se začala předhánět, kdo tátovi dřív oznámí novinky ze školky. Jednalo se především o činnosti, které ten den dělali, doplněné několika drby o tom, kdo koho momentálně miluje a kdo s kým chodí. Než stačila dvojčata vybreptat tátovi všechno, co měla na jazyku, zavolala Lucie celou rodinu k večeři, u které se celkem pravidelně všichni sházeli, pokud Pavel neměl zrovna noční šichtu.

„Tak co máme dobrého, maminko?“ zeptal se zvědavě Pavel.

„Guláš s kolínky.“

Všichni se posadili ke stolu a pustili se do jídla. Lucie uměla velmi dobře vařit. Ve všední dny vařila většinou klasická rychlá jídla, především kvůli dětem. Teplé obědy měly děti naštěstí ve škole a školce. Časově náročnější jídla si nechávala až na víkend.

V pátek ráno přesně v půl sedmé, jako každý všední den, zazvonil budík. Lucie ho prudce zamáčkla a po pár minutách přemlouvání vstala a otevřela komodu. Do kanceláře si na sebe ráda oblékala elegantní šaty, ale dnes si vybrala béžovou sukni s modrým sakem, které měla v plánu doplnit černými lodičkami s malým podpatkem. Cestou do koupelny otevřela dveře od Lukášova pokoje a naklonila se: „Hola, hola, škola volá, mladý pane.“ Jakmile Lukáš zahlédl mámu ve dveřích, popadl polštář, který měl pod sebou, a přimáčkl ho zoufale na obličej. „Dneska zůstávám doma,“ prohlásil.

Lucie se umyla a sepnula si svoje polodlouhé blond vlasy do culíku. Namalovala si řasy, vzala rtěnku a letmo obtáhla rty. Lukášovi a sobě připravila snídani společně se svačinou do školy a do práce. Párkrát na sebe stříkla parfém a vytáhla

ze skříně červený jarní kabát, který krásně zdůraznil její štíhlou postavu. Tento den je pro ni jednodušší už z rána, protože se večer předtím domluvila s Pavlem, že odvede dvojčata do školky na osmou on, aby jí to aspoň občas trochu ulehčil.

Chvilku po tom, co za sebou Lucie s Lukášem zavřeli dveře, začal vstávat Pavel, rozespálý nakoukl do druhého dětského pokoje a vzbudil Tomáše s Terezou.

„Budíček, musíme do školky.“

Tomáš se zvedl, postavil se ke skříně a začal s oblékáním. Naopak Tereška jako obvykle odmítala vylézt z postele. Až když začal táta naléhat, ať nehraje divadlo a vstane, nasadila smutný výraz malého kotěte, otevřela pusku a řekla: „Tatínku, prosím, nám se dneska nechce do školky.“

Pavel neuměl být na děti nikdy moc přísný, přestože se o to párkrát pokusil, vždy na něj dolehly výčitky. Bylo to u nich stejné jako ve většině rodin. Maminka je přísná a tatínek je ten hodný v pozadí, který jen upozorňuje svoje ratolesti, že rodiče se musí poslouchat. Pavel svojí milované dceři zkrátka neuměl říct ne, tak se rozhodl jí vyhovět a nechat si je pod podmínkou slušného chování ten den doma. Bylo mu ale hned jasné, že až dorazí Lucie z práce, bude mu vyčítat jeho měkkou povahu, díky které ho děti vždycky ukecají.

Den proběhl poměrně v klidu. Na oběd Pavel ohřál guláš, dokonce si stihl dát s dětmi i dvacetiminutového šlofíka. Kolem druhé hodiny dorazil ze školy Lukáš. Hodil do rohu svého pokoje školní tašku a zavřel za sebou dveře. Po pár minutách za ním přišel Pavel a požádal ho, jestli by nemohl pohlídat dvojčata, protože by si potřeboval skončit do krámu s náradím pro hmoždinky, které mu chyběly na upevnění poliček v kuchyni. Lukáš s ironicky nadšeným obličejem přikývl, kousl si do housky s plátky vysočiny a zmáčkl zapínání svého počítače, jako to dělá pokaždé, když dorazí ze školy, s výjimkou dnů, kdy má fotbalový trénink.

O dvě hodiny později se doma objevila Lucie a hned v chodbě uslyšela hlasité výkřiky a smích. „Copak to tu